

DE STILTE VAN EEN AFSCHEID VAN WILKINSON

Wat een vreemd lot is het mijne geweest.

Altijd alleen.

Gezeten tussen zoveel vrouwen.

Nooit in het middelpunt.

Alleen een gast.

Eerlijk gezegd voelde ik me nooit ongemakkelijk in die rol.

Er was iets anders dat altijd mijn aandacht trok.

Iets wat vrouwen nemen zonder te vragen.

Geen geld.

Dat is altijd het minst interessante deel geweest.

Ze nemen aandacht.

Nieuwsgierigheid.

Gedachten.

Fragmenten van tijd.

Hele porties van je cognitieve energie.

En meestal doen ze het zonder het zelfs maar te beseffen.

De eerste regel bleef altijd dezelfde.

Laat ze glimlachen.

Maar zonder de clown uit te hangen.

Want er is een groot verschil tussen humor en domheid.

Het eerste opent een gesprek.

Het tweede sluit het af.

Anders wordt zelfs het elegantste diner uiteindelijk weinig meer dan een fastfoodmaaltijd.

Toen begon ik mijn persoonlijke antropologische theorie over staal uit te leggen.

Ik hoopte geloofwaardig over te komen.

Niet per se geloofd te worden.

Ik stelde me een verre ochtend voor.

Een man had zijn grot verlaten voor een romantisch afspraakje.

Maar zijn gezellin was niet van plan hem te laten gaan.

Ze volgde hem door het bos.

Ze wilde weten waar hij heen ging.

Met wie.

En waarom.

In die tijd was iedereen vrij, en promiscuïteit was nog niet uitgevonden door sociologen.

Op een gegeven moment werd hij woedend.

Hij raapte een steen op en gooide die naar de vrouw om haar weg te jagen.

De steen trof een rots.

Een vonk.

Toen nog een.

Toen rook.

De wind deed de rest.

En het vuur was geboren.

Het romantische afspraakje was meteen voorbij.

Wat er was gebeurd, was veel te belangrijk.

Het stond nog in geen enkele handleiding beschreven.

Zelfs niet in de handleidingen van Amazon.

Het moest worden waargenomen.

Begrepen.

Gebruikt.

De vrouwen aan tafel luisterden zwijgend.

Niemand at.

De ober moest de soepen terugbrengen naar de keuken en ze voor de tweede keer opwarmen.

Toen gebeurde er iets nog merkwaardigers.

Een paar stellen aan de tafels in de buurt schoven hun stoelen dichter naar ons toe.

Het voelde als een toneelvoorstelling.

En toch wilde ik ze alleen maar laten glimlachen.

Dat was het moment waarop ik ophield geloofwaardig te zijn.

En geloofd werd.

Ik vertelde een verhaal dat niemand ooit had geschreven.

Een mogelijk verhaal over onze voorouders.

Ik hield op.

Ik keek naar Maggy.

“Wil je dat ik doorga?”

Ze aarzelde geen seconde.

“Ja, jij prachtige klootzak.”

En we barstten allemaal in lachen uit.

Toen ging ik verder.

Met het vuur begon de vrouw te begrijpen dat deze ontdekking voor voedsel kon worden gebruikt.

Hitte veranderde smaken.

Ze veranderde de natuur zelf.

Zonder dat iemand het besefte, schoof de menselijke levensverwachting, die nauwelijks twintig jaar bereikte, langzaam op naar veertig.

Het vuur had haar verdubbeld.

Bacteriële besmetting nam af.

Infecties trokken zich terug.

Het menselijk lichaam won tijd.

Toen, op een gewone middag voor een grot, raapte diezelfde vrouw een aantal stenen op.

Ze bekeek ze van dichtbij.

Sloeg ze tegen elkaar.

Bestudeerde ze.

Zonder hoogovens.

Zonder staalfabrieken.

Zonder ingenieurs.

Ze begon aan de lange reis die uiteindelijk naar het metaal zou leiden.

En later naar het staal.

Daarom zou ik hier vandaag niet zijn, als er geen vrouw was geweest.

Dan had ik jullie nooit ontmoet.

Dan had ik jullie nooit leren waarderen.

Dan had ik nooit in een afscheid kunnen vatten wat ik ben geworden.

De tafel bleef stil.

Een stilte anders dan alle andere.

Het was niet de stilte van de verwachting.

Het was de stilte van het afscheid.

Ik keek naar Maggy.

Ik keek naar haar dochter.

Ik keek naar haar kleindochters.

En ik besefte dat ik geen afscheid nam van een familie.

Ik nam afscheid van een verhaal.

Familie Wilkinson

Jullie zijn welkom.

Ik stond op en liep weg.

Want de tranen van een vrouw heb ik nooit kunnen verdragen.

Ferdinando